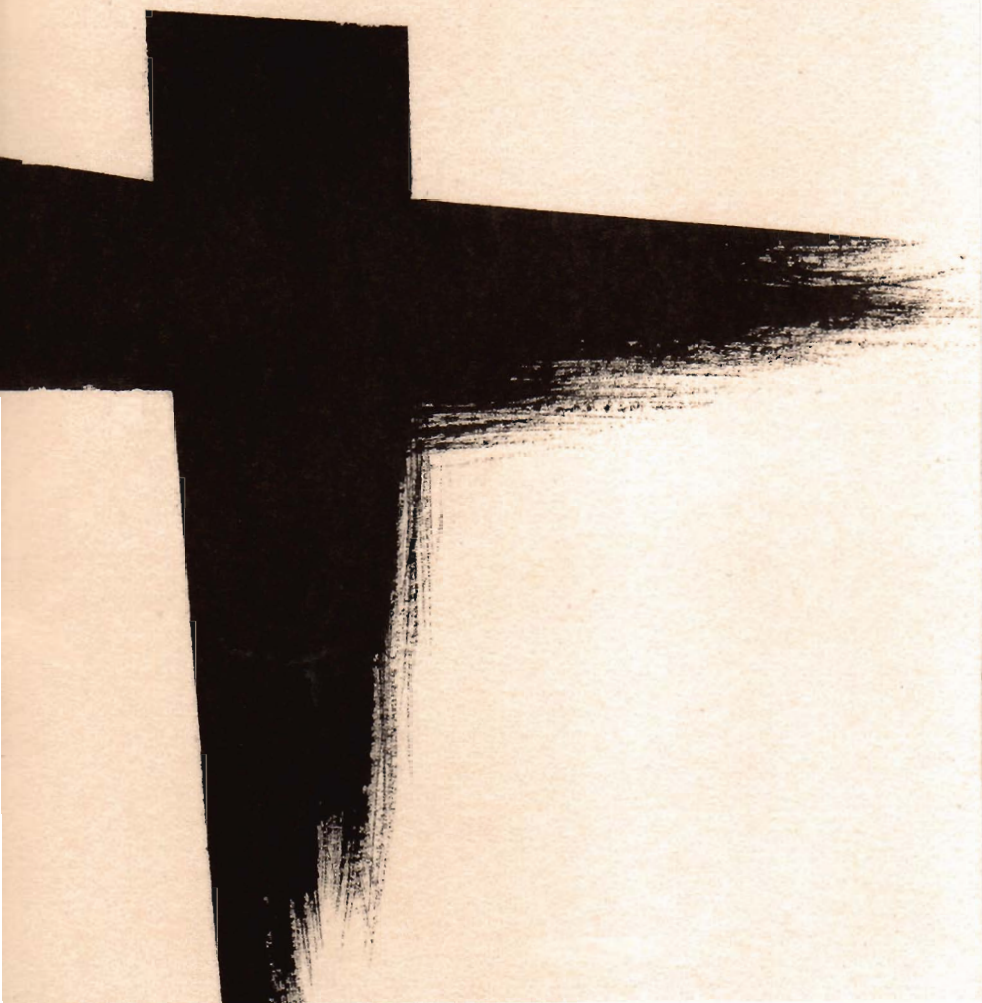

Antoni Mesquida Ferrando

PREGÓ DE
SETMANA SANTA

Felanitx, 2011

CONTRARI S

La meua admiració
per aquesta tasca
amplissima i

Gràcies Jordi Hospido

ajuntament
de felanitx

Antoni Mesquida Ferrando

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

el divendres de Passió,

dia 15 d'abril de 2011

Bon vespre a tots.

Benvolguts membres de la Confraria de Sant Agustí.

Amics tots:

Voldria dedicar aquest pregó a mon pare, Joan Mesquida Obrador, porrerenc de socarrel, però que va estimar Felanitx, i el portà dins seu durant més de mitja vida, i ens ensenyà a veure com de meravellosa és la gent felanitxera.

Per a mi suposa un repte, ja que no som persona oradora, fer aquest pregó. Però no puc negar, que és un honor i que me sent afalagat pel fet que m'hagueu convidat en aquest consolidat acte del pregó de Setmana Santa. Som el que fa 53 que li dóna veu, des que es començà aquesta lloable iniciativa per part de la Confraria de Sant Agustí, mitjançant la qual, el poble de Felanitx, obri els actes de Setmana Santa.

Una Setmana en la qual es viu un ambient festiu, que està arrelat a unes tradicions religioses i culturals. És una repetició tal volta, "mecànica", entre cometes, però, sobretot, és un bessó emocional que conté un missatge profund que va més endins que la clovella externa, comercial.

Com tots sabem, la Setmana Santa té el seu puntual culminant en la gran festa cristiana que és la Pasqua de Resurrecció. Dia de gràcia, quan el Senyor se'ns obri amb plenitud. No oblidem que hem fet el camí de la Quaresma i ens hem preparat per viure el ritu Pasqual, que desemboca en el diumenge de Resurrecció.

No puc deixar de recordar, avui més que mai, l'autèntic drama i el sofriment que, al llarg d'aquesta Quaresma, s'està vivint al Japó, de manera indescriptible i devastadora, es pateixen les conseqüències del terratrèmol i del tsunami. Són germans nostres que han sofert i sofreixen unes jornades i esdeveniments per a nosaltres impensables, amb una serenor exemplar, volem fer-nos solidaris i els acompanyam i ens apropam a cada una de les persones que sofreixen.

Fet aquest encapçalament intentaré fer unes reflexions, jo diria que en veu alta, perquè aquest pregó de l'any 2011 ens animi a viure unes Festes de Pasqua amb més profunditat i, al mateix temps, vull agrair-vos la vostra assistència a l'acte d'avui. Dins l'aplec de poesies, de Josep Sampol i Vidal, hi ha la titulada, "El Calvari" de la qual vos llegiré un versos:

*Clavat en Creu espera coll torçat, cabellera
desfeta, plens els ulls de desconsol mai vist.
La força té emotiva d'un lament de Listz
la tosca antiga imatge dins la capella austera.*

Ell que patí el turment, la flagel·lació fins al darrer alè de la seva vida, fins que la llança li travessà el cor i li donà el cop de gràcia. Si hagués de fer el diagnòstic amb ull de metge, diria, amb reserves, que segurament aquest moment va ser el menys dolorós. Jesús, ja havia passat per la tortura de la crucifixió. Ja havia passat per unes determinades emocions de perill, de por; per una agressió mental i física. Un ritu de dolor que tot junt li degué provocar un tancament pulmonar i que cada alè devia suposar-li un gran patiment. Tot i que sempre ens quedarem amb l'endarrer del que degué succeir realment. També podem tenir l'endarrer de perquè Jesús fou condemnat a morir crucificat.

Segurament varen ser distintes instàncies les que hi intervingueren. Trobam entre altres passatges, a la primera carta al Corintis (15,3-4) que Jesús, va morir pels nostres pecats i per a la nostra salvació. Però, ens preguntam si era necessari que, Jesús, el fill del Déu Encarnat, hagués de morir d'aquella forma tan ultratjada per a ser recordat? És que, tal vegada es pot escriure la història del món, de la humanitat, sense el personatge de Jesús?

Tal com podem veure a les Escriptures, Ell va ser sempre un exemple d'entrega i d'amor; d'ajudar el malalt, el desprotegit, de sembrar la pau i el perdó, dins un món organitzat amb justícia i fraternitat i de redimir la història de tot el dolor humà. Un exemple que va deixar sembrat i que tants d'homes i dones han volgut seguir, i han marcat decisivament les generacions que ens han precedit, les actuals i les vinents. Sant Pere i Sant Pau, dos importants fonaments de la fe cristiana, varen donar la vida per Jesús, però també per la història de la humanitat, trobam persones que han sacrificat la seva vida per defensar els drets que tota persona humana mereix.

No puc deixar de recordar el que també està escrit a la història del món. La gran qualitat humana del pastor baptista, Martin Luther King, una persona que va morir assassinada per la seva lluita en la defensa dels drets civils i en el progrés perquè les persones de color tinguessin la mateixa igualtat que les altres. I és que el dret fonamental i vital de tot home i tota dona, color i nacionalitat, és la llibertat i la igualtat, si bé, són uns drets que desafortunadament i massa freqüentment en el món d'avui, de tanta modernitat i avanços tecnològics, són trepitjats.

Aleshores existeix una desigualtat social: hi ha països pobres, subdesenvolupats, amb manques de

recursos bàsics i necessaris per al desenvolupament de la persona, tant a nivell físic com psíquic. Hi ha falta d'alimentació, d'aigua potable, hi ha mancances en sanitat, en educació... Quantes vegades ens haurem demanat, si Déu, que és la Immensitat, és qui permet aquestes coses. Aquesta desigualtat amb els seus fills? O, és la llibertat que va donar a l'home? Aquest home, que viu en un món habitat i habitable, és el causant d'aquesta situació? Una situació insostenible i que afecta els més dèbils, els més innocents, els nins.

S'ha d'aplaudir i reconèixer, l'esforç de moltes persones que, al marge de les seves ocupacions habituals, dediquen un temps a causes humanitàries amb l'objectiu de millorar el nostre món, en el qual tots els nins i nines que també són fills de la llum i mereixen la nostra atenció, puguin tenir esperança i igualtat d'oportunitats. Tenim a la història del món uns models positius, unes conviccions heretades per fer front a la vida, a la lluita que manté viva l'esperança, amb una capacitat de compromís, personal o col·lectiu i, malgrat que siguin lluites que mai no s'aconsegueixen del tot, anam fent camí. No hem d'oblidar que una gran llum és el resultat de molts petits llums i que una llarga caminada és el resultat de moltes petites passes, tal com ens fa veure Martin Luther King a una de les seves nombroses i cèlebres frases:

“si ajud una sola persona a tenir esperança, no hauré viscut en va”.

Una nova forma d'esperança és el progrés, i el progrés necessita del creixement moral de la humanitat, de la revitalització dels valors bàsics que ens fan persones, el progrés cap a l'alliberació amb una sola convicció: la llibertat de l'ésser humà. Pi i Margall deia:

“ La llibertat és una condició essencial de l'home, tocar-la és violar la seva personalitat, un sacrilegi “

I és que tota persona mereix aquesta llibertat, malgrat que s'hagi d'aconseguir a força de lluita i sacrifici, ja que la manca de llibertat és l'esclavitud, és la marginació. Són fets que sempre han estat presents a la història del món, però la mateixa història ens presenta grans personatges alliberadors. Com el pacifista, Mahatma Gandhi, que amb gran preocupació i esforç lluità per l'alliberació de la comunitat hindú. Gandhi va regalar a la humanitat sencera aquesta experiència alliberadora i salvadora, fent pràctica constant de la justícia, de la solidaritat i de la igualtat entre totes les persones del món. Malauradament, unes bales acabaren amb la seva vida. Un bocinet, un brot, del missatge de la gran obra de Gandhi el podem trobar a una cita dels seus nombrosos escrits, tan aplicables a la nostra vida d'avui en dia:

“una veu interior me diu que continuï lluitant contra el món sencer encara que em trobi tot sol. Me diu que no tenguí por en aquest món sinó que avanci duent en mi només el temor de Déu”.

Nosaltres amb la nostra llibertat som responsables del nostre comportament, de la nostra manera d'actuar, d'obrar, amb aquesta responsabilitat donam la sentència positiva o negativa cap al proïsme, és la nostra execució: “Estimar el proïsme com a tu mateix”, donar-nos al proïsme, servir-lo gratuïtament, és la gran riquesa personal. Donar amor és la meta de l'ésser humà ja que l'amor només es troba amb l'única oportunitat que és la vida. Quin sentit té la vida sense amor? L'amor gratuït, desinteressat, dóna alegria, dóna vida i junts formen el pilar que aguanta l'estructura per edificar la solidaritat.

Que ho és de necessària la solidaritat cap al proïsme! Aquesta i, sense deixar de donar importància a les coses externes, sí que ha de néixer de la per-

sona i s'ha de dirigir a la persona, a l'ésser humà, per així anar construint la igualtat mundial que uneix els homes i les dones. Una igualtat que no es pot negar a la vertadera dignitat de l'ésser humà i sentir en el nostre interior la veu de la consciència que diu, que entre tots podem fer possible la creació d'una gran família universal.

Una família formada per gent de tota condició, creença i convicció; però dins aquesta gran família universal, hi ha víctimes per causa d'una societat adormida davant situacions de sofriment i de dolor, per causa d'injustícies, d'opressió i de domini, per les necessitats que no són ateses, per les desigualtats que són ignorades i que anul·len veritablement la dignitat de la persona.

És que, tal volta podem estar tranquils i segurs, mentre aquest benestar i vida digna no sigui igual per a tothom? Pens i estic convençut, perquè la realitat parla per si mateixa i al llarg d'uns anys ho he pogut palpar que, des de la nostra situació i amb un poc d'esforç i capacitat, podem ajudar a canviar el món. També, a la vegada, podem donant-li unes millors condicions, alleugerint el patiment dels que malviuen ofegats per la misèria, els podem mitigar el sofriment.

Malgrat que ara estam vivint un temps d'inquietuds, també hem de viure un temps d'esperança. D'inquietuds pels problemes que tenim, que hi ha pertot arreu, però també podem viure amb una intensitat d'esperança perquè tot desemboqui a una situació millor, a un nou temps, a una realitat que podem veure amb uns altres. I a l'aguait de la sembra de signes per aquest nou temps per a tota la humanitat, per la justícia i la defensa dels drets humans que donin a la vida una total plenitud.

Aquest canvi, necessita no només paraules i gests, necessita fets, fets que es demostrin i que es facin amb consciència i amb cor. Fixem la mirada cap a l'horitzó però mirem amb els ulls del cor i ens sabrem posar en el lloc de l'altre, no creem pobresa per manca d'amor, ens ho diu, la Mare Teresa de Calcuta:

“ la gran pobresa moral de la persona és no saber solidaritzar-se amb els més dèbils”.

Ella, la Mare Teresa, que fou gran admiradora de Sant Francesc d'Assís, qui s'entregà a l'apostolat i a servir els pobres, ha estat una gran missatgera de l'amor, especialment pels més pobres d'entre els pobres; ha estat la seva mare, la seva defensora, tot un símbol d'amor. La Mare Teresa de Calcuta, ens ha deixat un exemple de fe sòlida, d'una esperança invencible, d'una caritat, d'una solidaritat extraordinàries. Tot plegat, ens hauria de dur a la reflexió i a mirar al nostre interior. Així trobarem compromís cap al proïsme, trobarem voluntat ètica i els valors humans necessaris.

En el món hi ha una cruel realitat de patiment i de desigualtat. Perquè mentre nosaltres llençam, tudam l'aigua, a altres llocs, els més petits han de caminar tot el matí per poder dur un barral d'aigua i no potable. Perquè mentre nosaltres abusam del menjar a altres llocs es moren de fam? És tan i tan grossa la desigualtat! Desgraciadament, mentre mig món es mor de fam, l'altre mig està a règim. Mirau: l'obesitat a la infància en el Primer Món es tradueix en obesitat a l'adult, en canvi, la desnutrició a la infància en el Tercer món suposarà malformacions i disminució de la capacitat intel·lectual a l'adult. Qui té la culpa de tot això? El sistema polític?

No ho sé, però si que sé, que la nostra ajuda, per petita que sigui, és imprescindible... Se'ns ofereixen

moltes maneres per poder ajudar, just cal fer-ho amb confiança, i també amb il·lusió. Ho feren personatges que formen part de la història de la humanitat: com Emmanuel Stalbaum que, amb tota consciència, va exposar la seva vida acollint els marginats i jueus durant l'holocaust; com Nelson Mandela i tants d'altres que amb generositat i estimació han donat part de la seva vida als altres amb convicció. Ens ho recorda el poeta i dramaturg Theophile Gautier:

“estima un núvol, estima una dona, però estima”.

Obrint-nos a tota aquesta transcendència, un no pot deixar de sentir el despertar d'una necessitat d'ajudar, de donar, d'estar a prop dels que més ho puguin haver de menester. Però, estarà sempre encesa aquesta flama? O necessitarem veure per motivar-nos? He de palpar la realitat, una realitat amb testimoni? Perquè els somnis, les il·lusions, les esperances s'apaguen, són fugitives, s'esfumen?

Són tants i tants els interrogants que envolten la vida de l'ésser humà, la meua vida, la nostra vida, interrogants sense resposta. Em torn a demanar, per què tanta desigualtat? És que no som tots persones tallades amb el mateix patró? La vida passa per tots, els plaers passen, la salut passa, la malaltia passa, tot passa! Fins que arribam tots a un mateix destí: la mort. Però, ha de ser la mort la que ens ha d'igualar a tots? Però fins i tot la mort pot ser bona, si feim cas de la dita de Leonardo da Vinci:

“així com una jornada ben utilitzada produeix una dolça son, una vida ben usada produeix una dolça mort”.

Entre tots podem donar aquesta esperança que hi ha mentre hi ha vida, una esperança de capacitat de construir un món millor, una societat millor. Una

societat neta de rebuig, una societat plena de satisfacció, una societat de creixement, nova, neta de mancances, de corrupció, d'individualismes, d'egoismes, d'agressivitat, de violència, de soledat, de marginació, de força dels poderosos, d'impotència dels dèbils, de cors durs i insensibles...

És necessari fer un reciclatge a la nostra mentalitat, és necessari afinar la nostra sensibilitat i concretar un compromís solidari i gratuït que serà la transmissió medicinal per la qualitat de vida com a persones i per a la salut, el benestar i la felicitat per la nostra societat, pel nostre món.

Alguns, potser molts, dels que sou aquí avui vespre, sabeu certament que visc aquesta desigualtat molt de prop, de manera directa, mitjançant Llevant en Marxa. Des de fa mes de 15 anys, i gràcies a l'ajuda de persones d'arreu de Mallorca, d'entitats, de col·lectius, de ciutadans, persones anònimes... hem anat fent moltes passes. Tot començà, a conseqüència d'un viatge, que vaig fer juntament amb altres companys, en el qual anàrem a llocs que ja sabíem que vivien en una situació dura i desagradable, la que es viu al que diuen Tercer Món, als països sense desenvolupar. Però vos puc assegurar que és molt diferent escoltar amb l'orella, que veure amb els ulls i palpar la cruel realitat. Allò me va impactar, vaig poder escoltar els laments dels que viuen allà.

En aquell viatge els ulls es tancaren a poder veure la bellesa que ens oferia la natura, just es va posar en marxa dins mi el motor de la solidaritat, de poder ajudar, d'entendre que hi havia d'haver alguna cosa que es pogués fer per a aquelles persones. A una conversa amb un home d'allà, que em contava els sofriments que patien, li vaig prometre

que hi tornaria de bell nou, ell, abaixant el cap, amb dolor, amb desconfiança, just va dir:

“ todos dicen lo mismo però nunca vuelven”.

Així va néixer “Llevant en Marxa” de tot d’una érem un grup reduït, avui després d’aquest anys, “Llevant en Marxa” està format per molta gent i cadascú ha aportat i aporta allò que pot. I puc assegurar-vos que entre tots hem aconseguit donar una millor qualitat de vida a tantes persones com hem pogut. Amb l’ensenyança: no voldria deixar de dir que, gràcies a un felanitxer, a un artista, en Joan Roig, fill d’en Jaume “Famella” i de na Bàrbara, hem pogut construir una escola a Etiòpia. També ho hem aconseguit en salut, gràcies a la participació totalment desinteressada de distints professionals, no només sanitaris, sinó d’altres àmbits. Després d’haver posat aigua, que era essencial per evitar moltes malalties, ara “Llevant en Marxa” es farà càrrec d’un hospital de persones afectades de lepra, aquesta gent, a més d’una cura mèdica, també necessita una cura d’afecte, d’amistat, d’amor, de solidaritat...

Me deman per què Déu va poder entregar el seu fill com a víctima per a la remissió dels pecats: és el sacrifici dels innocents per als pecats dels culpables. Va ser justificada la mort de Jesús? Fou necessari aquell patiment, aquell turment quan encara, després de 2000 anys, no hem estat capaços de teixir un món sense tenebres, sense desigualtats entre els éssers humans? Modifica el valor d’una causa el fet que algú doni la vida per ella? És amb sang que és demostra la veritat? Ja veim com està el món: hi ha guerres, injustícies, fam...

Acab d’arribar d’Etiòpia, allà no hi ha setmana de passió, allà és dia sí i dia també de passió, de sofriment... Encara record quan l’any 2003, any de

fam a Etiòpia, férem una campanya de recollida d'aliments. Record com si fos ara... quan fèiem la repartició s'acostaven dones dient: "Abba, abba" que en amàric vol dir "PARE", i ens mostraven els seus fills embolicats dins flassades, infantons als quals els quedaven dies, hores de vida, i no hi podíem fer res. Elles, les mares, ho sabien però just ens mostraven la seva realitat perquè la compartíssim.

A partir d'aquí, començarem, amb apassionament, que és l'estímul necessari per posar-se en marxa, i després amb treball, constància, reflexions i estabilitat. Així hem fet possible avançar i millorar el benestar d'aquestes persones deixades, abandonades... Perquè, com sabeu, no és més feliç el que més té, sinó el que menys necessita. Els nins, de la meva Etiòpia, del nou segle XXI es tornen a morir de fam, moltes dones segueixen morint durant els parts, no hi ha aigua potable ni menjar, les condicions higièniques pràcticament no existeixen...

Hem de reflexionar que hi ha gent que només viu 50 anys i mai no té les comoditats necessàries, ni tant sols per a poder-se donar una simple dutxa, o per menjar a una taula, o per seure a una butaca... ni una sola vegada a la seva vida... Pareix que el sacrifici de Jesús no els ha arribat. Realment, quan un és a Etiòpia, i a tant d'altres països on les condicions de vida són molt magres, iguals, un està temptat de pensar que no va servir de res tant de sofriment. Què deu pensar Déu d'això? Que deu pensar el mateix Jesús? Què hem de fer perquè Déu vegi que el sacrifici del seu fill no va ser en va? Què hem de fer perquè Déu vegi que el seu propi sacrifici com a pare ha servit per a alguna cosa?

És fàcil comprendre que el sacrifici de Déu i del seu fill és el principi, és a dir, és la idea del que tots

hem d'anar fent durant tota la nostra vida. No sols durant una setmana a l'any sinó en els nostres fets de cada dia. És important que no ens conformem amb unes mínimes exigències, que no volgüem seguir la mateixa rutina de sempre. És important ser autèntics estimadors de la justícia en defensa del dèbil i del que està indefens, perquè malgrat que no poguem arreglar aquest món així com voldríem, sabem que el raig d'esperança que sembram avui servirà per caminar cap als propòsits que ha de compar-tir tot ésser humà.

Permeteu-me acabar aquest pregó amb un frag-ment F. Rückert:

“les esperances s'efumen, una rere l'altra, però el cor segueix esperant sempre; les ones es persegueixen i acaben per trencar-se, però la mar mai no s'esgota. Les ones pugen i baixen, i en això consisteix la vida de la mar”.

Esperar un dia rere l'altre
és la vertadera vida del cor.

Bona Pasqua i per molts d'anys!

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí.

- Bernat Vidal i Tomàs*, Pregó de Setmana Santa, 1958.
Josep M.ª Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959.
Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960.
Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961.
Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.
Miquel Pons i Bonet, Pregó de Setmana Santa, 1963.
Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.
Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.
Miquel Bota Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.
Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.
Josep Melià Pericàs, Pregó de Setmana Santa, 1968.
Antoni Oliver Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 1969.
Robert Pring-Mill, Pregó de Setmana Santa, 1970.
Bru Morey Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1971.
Pere Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1972.
Gabriel Janer Manila, Pregó de Setmana Santa, 1973.
Bartomeu Bennàsser Vicens, Pregó de Setmana Santa, 1974.
Joan Vidal Perelló, Pregó de Setmana Santa, 1975.
Teodor Úbeda Gramage, Pregó de Setmana Santa, 1976.
Jeroni Juan Tous, Pregó de Setmana Santa, 1977.
Antoni Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1978.
Francesc Riera Montserrat, Pregó de Setmana Santa, 1979.
Pere Antoni Massutí Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1980.
Gabriel Rebassa i Bisquerra, Pregó de Setmana Santa, 1981.
Rafel Mateu Rosselló i Adrover Pregó de Setmana Santa, 1982.
Bartomeu Torres i Gost, Pregó de Setmana Santa, 1983.
Jaume Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1984.
Teodor Suau Puig, Pregó de Setmana Santa, 1985.
Manuel Bauçà Ochogavia, Pregó de Setmana Santa, 1986.
Maria Eulalia Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1987.
Joan Maimó i Vadell, Pregó de Setmana Santa, 1988.
Gabriel Reus i Mas, Pregó de Setmana Santa, 1989.
Margalida Tauler i Valens, Pregó de Setmana Santa, 1990.
Bartomeu Pou Jaume, Pregó de Setmana Santa, 1991.

Maria Adrover Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1992.
Guillem Feliu Ramis, Pregó de Setmana Santa, 1993.
Jaume Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1994.
Antoni Soler i Font, Pregó de Setmana Santa, 1995.
Miquel Julià i Maimó, Pregó de Setmana Santa, 1996.
Andreu Rigo Sureda, Pregó de Setmana Santa, 1997.
Joan Manresa, Pregó de Setmana Santa, 1998.
Jaume Santandreu, Pregó de Setmana Santa, 1999.
Llorenç Lladó Calafat, Pregó de Setmana Santa, 2000.
Bartomeu Tauler Valens, Pregó de Setmana Santa, 2001.
Andreu Manresa Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 2002.
Ambròs Cots Dorca, Pregó de Setmana Santa, 2003.
Joan Pla García, Pregó de Setmana Santa, 2004.
Bartomeu Mestre i Sureda, Pregó de Setmana Santa, 2005.
Pere Artigues Sirer, Pregó de Setmana Santa, 2006.
Carles Marín i Lladó, Pregó de Setmana Santa, 2007.
Antoni Bennàssar Roig, Pregó de Setmana Santa, 2008.
Jaume Canet Adrover, Pregó de Setmana Santa, 2009.
Llorenç Huguet i Rotger, Pregó de Setmana Santa, 2010.
Antoni Mesquida Ferrando, Pregó de Setmana Santa, 2011.

